

Nr 2.

Ankom till riksdagens kansli den 14 mars 1941 kl. 11 f. m.

Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande, nr 2, i anledning av väckt motion om viss ändring av § 1, mom. 3 biografförordningen.

I en inom andra kammaren väckt och till dess första tillfälliga utskott för behandling hänvisad motion, nr 106, har herr Nilsson i Norrlångträsk m. fl. hemställt, att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa, att § 1, mom. 3, biografförordningen (svensk författningssamling nr 703/1939) utgår i sin nuvarande lydelse och ersättes med följande:

»Ansökan om tillstånd, som i mom. 1 sägs, erfordras ej beträffande föreställning, som anordnas av religiöst samfund, folkbildningsorganisation eller annan förening eller sammanslutning, därest endast smalfilm (film med maximal bredd 17,5 mm) förevisas. Angående sådan förevisning skall dock anmälan göras till polismyndighet, som i mom. 1 sägs, senast 24 timmar före föreställningens början. Polismyndighet äger att meddela erforderliga ordningsföreskrifter samt att förbjuda föreställning, om den lokal, som i anmälan avses, befinnes vara ur säkerhetssynpunkt olämplig, eller eljest, när skäligen anledning förekommer.»

Beträffande motiveringen får utskottet hänvisa till motionen.

Motionärerna ha åberopat ett flertal uttalanden från på området tekniskt sakkunniga samt av förordningen berörda firmor och sammanslutningar. Dessa hävda samstämmigt att 1939 års ändring av biografförordningen blev så konstruerad, att möjligheterna till förevisning av den brandsäkra smal-filmen, vilken är av stor betydelse i folkbildningsarbetet, i stället för att underlättas i hög grad har försvårats. Stadgandena angående anmälan bi-lagda intyg i original eller avskrift, utvisande att filmen blivit godkänd för offentlig visning samt undergått brandsäkerhetsgranskning, vålla stora besvärigheter och onödiga kostnader för de många folkliga organisationer, vilka i allt större utsträckning använda smalfilm i sin verksamhet.

Utskottet har inhämtat yttranden över motionen från statens provningsanstalt och överståthållarämbetet.

Statens provningsanstalt redogör först för motiven för ändringen år 1939 av förordningen den 22 juni 1911 angående biografföreställningar, innebärande att vissa föreningar och sammanslutningar befrias från plikten att ansöka om tillstånd för förevisande av film, under förutsättning att den film, som skall visas, blivit av statens provningsanstalt påstämplad »Brand-säker». Provningsanstalten vitsordar därefter att den smalfilm, som hittills

tillverkats, är brandsäker, varför provning av sådan film icke behöver företagas. Anstalten har därför ingen erinran mot förslaget att bestämmelserna ändras därhän, att s. k. säkerhetsfilm ej behöver undersökas och stämplas av provningsanstalten och ansökan om tillstånd att förevisa smalfilm ej behöver göras, men anstalten anser det vara oriktigt att olika föreskrifter beträffande skyldighet att ansöka eller anmäla visning av smalfilm skola gälla för å ena sidan förening eller sammanslutning och å andra sidan andra företag eller enskilda.

Överståthållarämbetet åberopar yttranden från t. f. polismästaren och brandchefen i Stockholm och förklarar sig icke ha någonting att erinra mot den av motionärerna föreslagna ändringen i biografförordningen.

Utskottet. Utskottet finner i likhet med motionärerna en revision av biografförordningen med avseende på bestämmelserna om intygsavskrifter och brandsäkerhetsgranskning, när det gäller smalfilm, påkallad. Då det får anses styrkt, att endast sådan smalfilm, som är brandsäker och bär tydlig märkning »Säkerhetsfilm» finnes tillgänglig, böra stadgandena om brandsäkerhetsgranskning för sådan film utgå ur förordningen.

Beträffande ansökningplikten anser utskottet, i likhet med statens provningsanstalt, det vara oriktigt att från sådan plikt undantages allenast religiöst samfund, folkbildningsorganisation eller annan förening eller sammanslutning. Förutsättningen för tillämpande av det förenklade förfarandet med anmälan i stället för ansökan skall vara att den film, som skall visas, verkligen är brandsäker, och risken för att denna förutsättning icke är uppfylld är påtagligen icke större om anmälan göres av enskild person eller firma än om den göres av ideell sammanslutning.

Föreskriften att filmförevisare *till anmälan* om visning av smalfilm skall foga avskrift av censurkort, utvisande att filmen blivit granskad och godkänd av statens biografbyrå, bör ävenledes utgå ur förordningen. Denna föreskrift ger ingen verklig garanti för att förevisaren endast visar av statens biografbyrå godkänd film. Då förordningen föreskriver att filmförevisare är pliktig att på anfordran av polismyndighet förete censurkort, synes därigenom vara sörjt för kontroll över att ocensurerad film icke visas. Straffrisken för visning av ocensurerad film rubbas icke av borttagandet av föreskriften rörande anmälan åtföljd avskrift av censurkort.

Utskottet får sålunda hemställa,

att andra kammaren i anledning av föreliggande motion för sin del i skrivelse till Kungl. Maj:t ville hemställa, att Kungl. Maj:t måtte företaga sådan ändring av § 1, mom. 3 i kungl. förordningen den 22 juni 1911 angående biograf-föreställningar, att ansökan om tillstånd som i mom. 1 sägs ej erfordras beträffande föreställning, vid vilken endast

smalfilm (film med maximal bredd 17,5 mm) skall förevisas, samt att vid anmälan om visning av sådan film intyg om brandsäkerhetsgranskning och att filmen godkänts för offentlig visning icke behöva företes.

Stockholm den 13 mars 1941.

På utskottets vägnar:

O. MALMBORG.

Närvarande: herr *Malmberg*, fru *Västberg*, herrar *Brandt*, *Dickson*, *Andersson* i Hedensbyn, fröken *Nygren* samt herrar *Sköldin*, *Svensson* i Alingsås, *Stattin* och *Edberg*.
